

Opgaen in het landschap

Schilderkunst. Natuur, architectuur en lichtinval zijn de basisingrediënten van een magisch mooi boek met werk van kunstenaar Hans Vandekerckhove.

JOZEFIE VAN BEEK

The Caspar Twins. Twee mannelijke figuren staren in de verte naar een berglandschap. Het schilderij van Hans Vandekerckhove (1957) is duidelijk een echo van Caspar David Friedrichs *Wanderer über dem Nebelmeer*, maar in plaats van één eenzame wandelaar zijn er bij hem twee figuren. Ze staan op een door mensen gebouwd uitkijkpunt, een element van architectuur in de woeste natuur.

In het universum van Vandekerckhove lijken de wetten van kleur niet te gelden

Daarmee zijn meteen twee belangrijke motieven uit Vandekerckhoves schilderkunst aangeraakt: architectuur en natuur. De strakke modernistische gebouwen van Mies van der Rohe en lege, uitgestrekte landschappen, vaak met een eenzame menselijke figuur erin.

En dan is er dat ding dat zweeft tussen architectuur en natuur in: de serre, een overblijfsel uit zijn kindertijd. Zijn oom had er één. "De serre was mijn eerste atelier", zegt Vandekerckhove daar zelf over. "Serres zijn open huizen die een maximaal contact met de buitenwereld bieden en tegelijkertijd ook veilige, vruchtbare havens zijn." Dus schildert hij een hele serie serres, sommige uitnodigend en open, andere donker en kil.

De serres zijn donkerblauw, gifgroen, soms transparant. Een constante op de schilderijen: in het universum van Vandekerckhove lijken de wetten van kleur niet te gelden, een kleurgebruik dat wat doet denken aan de door hem zeer geliefde David Hockney. Daardoor krijgen de doeken soms een licht surrealistische of magische sfeer, bijna een

► *A Painter's Hall*, 2015. © PETER CLAEYS

droomlandschap, maar nog echt genoeg om er makkelijk de werkelijkheid in te herkennen.

In zijn schilderijen bepaalt Vandekerckhove zelf de regels, ze zijn zijn toevluchtsoord, de 'shelter' in de titel van het boek. Vaak zien we een solitaire figuur op het doek.

Die hebben uitgesproken contouren, maar voor de rest enkel vage trekken, nauwelijks individuele gezichten, alsof ze al een beetje verwaagd zijn, een beetje opgegaan in het landschap. "If I don't get some shelter/ Oh yeah, I'm gonna fade away", zong Mick Jagger.

Hans Vandekerckhove,
Gimme Shelter,
Lannoo, 160 p.,
45 euro.